

Arrest

nr. 174 173 van 5 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaanse burger te zijn geboren in het dorp X in het district Jaghuri van de provincie Ghazni. U geeft aan geboren te zijn in het jaar 1989. Van etnische afkomst bent u een Hazara, u bent niet gelovig. U spreekt zowel Dari als Farsi en kent een beetje Engels. Uw vader en moeder zijn vijftien jaar geleden overleden. U verklaart dat uw vader vermoord werd door de Taliban omdat hij van etnische afkomst Hazara was. U groeide op bij uw oom. Van 2006 tot 2011 studeerde u aan de Polytechnic universiteit in Kabul en behaalde uw diploma als ingenieur. Na uw opleiding ging u in Kunduz werken als ingenieur voor de firma Truthland. U werkt 14 tot 16 maanden voor hen en stapte daarna over naar de firma Destiny Consultancy Service in de hoofdstad Kabul. U werkte veertien maanden voor hen en

woonde intussen in Kabul waar u een kamer huurde. Vanaf september 2014 werkte u als zelfstandige, samen met twee partners, aan een eigen project in de provincie Helmand. In uw tweede jaar aan de universiteit leerde u een meisje van uw geboortedorp kennen op een trouwfeest. Gedurende een zestal jaren hadden jullie telefonisch contact met elkaar. Toen u in Helmand aan het werken was vernam u dat haar familie wilde dat ze met haar neef zou huwen. Hierop vertrok u naar uw geboortedorp en sprak met haar af om te vluchten. 's Nachts vluchtte u met haar richting Kandahar en van daar naar Nimruz richting Iran. In het Pakistaanse grensgebied wilde u de grens oversteken toen de grenspolitie het vuur op jullie opende. Uw vriendin en twee andere mensen lieten hierbij het leven. U bleef twee nachten in het dorp van de smokkelaar waar u uw vriendin begraven heeft. Hierna vertrok u naar Iran, u kon er niet blijven omdat u er illegaal was en omdat er veel familie van uw overleden vriendin leefde. U besloot naar Europa te vluchten. Onderweg in Oostenrijk hoorde u dat België een goed land is en u besloot naar België te gaan. Op 28 september 2015 kwam u aan in België waar u op 5 oktober 2015 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor de vervolging door uw schoonvader en zijn familie niet aannemelijk hebt gemaakt. Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen vaag en niet aannemelijk gebleken.

Vooreerst dient bemerkt te worden dat het zeer opmerkelijk is dat u geen enkele aanwijzing kan voorleggen die het bestaan van uw vriendin aantoonde of een eventuele indicatie kan zijn in die richting. Uit uw relaas blijkt nochtans zeer duidelijk dat zij zeer veel voor u betekende. U had gedurende zes jaar telefonisch contact met haar en was bereid om uw leven te riskeren door met haar te vluchten naar Iran (CGVS, p. 14). Het feit dat u na een contact van zes jaar en een gezamenlijke vlucht van Afghanistan naar Iran geen enkel document, foto of aandenken aan haar kan voorleggen dat nog maar enigszins een aanwijzing kan zijn van haar bestaan is volstrekt ongeloofwaardig (CGVS, p. 19). U verklaart niets van haar te hebben omdat ze enkel haar kleren zou meegenomen hebben op de vlucht (CGVS, p. 18). Uit uw relaas blijkt echter dat ze de tijd had om eventueel zaken mee te nemen (CGVS, p. 14). Dat ze alles wat ze kent zou achterlaten om met u te vluchten zonder iets mee te nemen behalve haar kleren is niet aannemelijk. Dat u haar begrafenis bijwoonde in Pakistan en geen enkel aandenken aan haar heeft meegenomen is eveneens niet aannemelijk (CGVS, p. 18). Bovenstaande bemerkingen zijn een ernstige aantasting van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Een tweede opmerkelijke vaststelling brengt een belangrijke tegenstrijdigheid naar voren die de geloofwaardigheid van uw verhaal verder aantast. Wanneer u werd gevraagd waar u naartoe wilde gaan toen u Afghanistan verliet, antwoordde u dat u een vriend contacteerde die u zei om naar Europa te vluchten en eventueel later terug te keren naar Afghanistan (CGVS, p. 16). Later tijdens het gehoor verklaart u plots dat u niet van plan was om naar Europa te gaan maar dat u van plan was om een aantal maanden in Iran te verblijven en daarna terug te keren naar Afghanistan. U had immers werk in Afghanistan. U vermeldde tevens dat indien u van plan was geweest naar Europa te gaan, u zich zou hebben voorbereid (CGVS, p. 19). Dat u tijdens uw relaas dergelijke tegenstrijdigheden vertelt omtrent de eindbestemming van uw vlucht, is een ernstige aanwijzing van de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde wordt uw asielrelaas gekenmerkt door het onlogische karakter van uw plan om tijdelijk naar Iran te vluchten en van daaruit, eventueel later, haar vader te overtuigen om u toch toestemming te geven om met zijn dochter te huwen. Het zou een plan zijn waarvan u eerder had gehoord en u wilde dit kopiëren (CGVS, p. 19). U omschrijft haar vader als een ongeletterde agressieve man, een vroegere mujahedin (CGVS, p. 15). Zijn familie zou gewild hebben dat uw vriendin met haar neef huwde. Ondanks deze kennis dacht u toch dat u de familie alsnog zou kunnen overtuigen om een huwelijk tussen jullie goed te keuren door met uw vriendin te vluchten naar Iran (CGVS, p. 19). De veronderstelling dat u ervanuit ging dat dit plan enige slaagkans zou hebben is ongeloofwaardig. Dat u later met haar zou kunnen terugkeren en dat uw schoonfamilie zich zou neerleggen bij de gang van zaken is niet aannemelijk. U heeft immers niet alleen de eer van de vader aangetast, maar tevens ook de bruid van de neef gestolen. Bovendien is het niet logisch dat u vanuit de optiek van tijdelijk te moeten onderduiken ervoor kiest om naar Iran te vluchten uit angst voor de vader en zijn familie. U gaf zelf eerder aan in uw asielrelaas dat de vader van uw vriendin veel familie had in Iran en dat u er niet kon leven omdat u illegaal daar was (CGVS, p. 14). U had eerder op verschillende plaatsen in Afghanistan gewerkt en gewoond, ondermeer in Kabul, Helmand en Kunduz (CGVS, pp. 10 en 11). Toch kiest u ervoor om een gevaarlijke illegale reis naar Iran met haar te ondernemen om haar familie te ontvluchten terwijl u weet dat er veel van haar familieleden in Iran verblijven (CGVS, p. 14). U zegt niet te weten of ze op andere plaatsen familie heeft in Afghanistan dan in haar eigen geboortedorp (CGVS, p. 17). Het lijkt dan ook veel aannemelijker dat u tijdelijk ergens in Afghanistan zou ondergedoken hebben. Een tijdelijke vlucht naar Iran in het kader van de problematiek waar u mee geconfronteerd werd, lijkt dan ook dermate onlogisch dat het de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen,

internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die tot op heden alleenstaande is zonder kinderen. U verklaarde een opleiding gevolgd te hebben aan de Politechnical University van Kabul (CGVS, p. 10). Het is de tweede grootste universiteit van Kabul die studenten opleidt op het gebied van "engineering". U studeerde er van 2006 tot 2011 en behaalde er uw diploma. U verklaart nog steeds vrienden in Kabul te hebben van tijdens uw studietijd. Enkele maanden na uw afstuderen vond u werk in Kunduz en kon u aan de slag bij de firma Truthland waar u gedurende een 14 à 16 tal maanden gewerkt heeft. Omdat die regio te gevaarlijk werd zocht u ander werk. U veranderde van job en ging voor de firma Destiny Consultancy Service werken. U werkte er als elektrisch designer. De firma voorzag een opleiding voor u van honderd uren waarna u bij hen kon starten. Tijdens uw werk voor deze firma, gedurende 14 maanden, woonde u in Kabul in een kamer die u huurde (CGVS, p. 10, p. 13). In september begon u voor zichzelf te werken als ingenieur samen met twee andere partners. U voerde een project uit in de provincie Helmand voor het bedrijf APCC company (CGVS, p. 14). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u tijdens uw professioneel leven in Afghanistan alle kansen heeft gekregen en dat u deze ook wist te benutten. Uit uw verklaringen komt naar voren dat mensen met uw profiel als ingenieur geen problemen ondervinden met het vinden van werk in Afghanistan of in Kabul. Wanneer u gevraagd werd of er veel werk voorhanden is in Kabul, antwoordde u bevestigend en zei u dat u er in geslaagd was (CGVS, p. 11). Tijdens het gehoor komen er geen elementen naar voren die een indicatie kunnen zijn voor het tegendeel. Bovendien heeft u vroeger in Kabul verbleven en maakt u geen melding van eventuele toekomstige veiligheidsproblemen. U veranderde eerder met succes van werk en ging in Kabul wonen om te ontsnappen aan de ongunstige veiligheidssituatie in de regio Kunduz (CGVS, p. 10). Toegevoegd kan worden dat u eerder voor een langere periode in Kabul

verbleef, u woonde er gedurende 14 maanden zelfstandig en verbleef er gedurende zes jaren voor uw studies. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien zoals u eerder aangetoond heeft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 258 juli 1951 en van artikel 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet).

Wat betreft zijn partner, wijst verzoeker erop dat een relatie duidelijk een onderwerp is dat sterk wordt beïnvloed door de cultuur waarin de persoon leeft. Hij vertelde in vertrouwen dat dit de manier is waarop relatie soms worden beleefd in Afghanistan. *"Een relatie over de telefoon gedurende zes jaar en een half kan in de Belgische cultuur vreemd klinken maar is in een ander land misschien niet zo bijzonder."* Verweerder bekijkt de situatie volgens hem met een westerse bril. Hij stelt dat het niet per se gebruikelijk is om foto's en andere aandenkens te hebben van een partner. Hij stelt vast dat geen onderzoek werd gedaan naar de manier waarop relaties worden beleefd en bekeken door de Afghaanse bevolking en in de Afghaanse cultuur. Hij wijst erop dat de bewijslast in handen is van verweerder en dat hij moet aantonen waarom het onaannemelijk is. Hij en zijn partner hadden niet voldoende tijd om zaken te verzamelen voor het vertrek. Hij meent dat men uit het gehoorverslag niet kan afleiden dat hij een precieze timing weergeeft waaruit verweerder kan afleiden dat er wél genoeg tijd was om zaken te verzamelen. Integendeel, hij gaf aan dat het vertrek plots, ongepland en dus onvoorbereid was. Daarom kon niet veel meer dan kleren worden meegenomen. Hij wijst er ook op dat het contact in levende lijve zeer beperkt was en dat hij niet speciaal op een correspondentie via de post heeft gewezen. Dit betekent volgens hem dat er geen schriftelijk of *"beeldvormig"* bewijs bestaat van deze relatie aangezien alles mondeling gebeurde. Verweerder hield volgens hem ook geen rekening met zijn overige verklaringen omtrent deze relatie, namelijk dat de vader van het meisje haar wou uithuwelijken aan haar neef, hetgeen betekent dat de ouders waarschijnlijk geen kennis hadden of mochten hebben van het bestaan van de relatie tussen hem en het meisje of dat zij er alleszins tegen waren aangezien zij de neef boven hem verkozen. Dat de vader niet op de hoogte was van de relatie, zoals hij tijdens het gehoor verklaarde, is volgens hem een andere aanwijzing voor het feit dat ze geen foto's of iets dergelijks van elkaar hadden. Verweerder had bovendien, zo meent verzoeker, het bestaan van de relatie verder kunnen nagaan door bijkomende vragen te stellen zoals bijvoorbeeld een fysieke beschrijving, doch dit werd niet gedaan.

Verder wijst verzoeker op het principe van het voordeel van de twijfel. Hij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, alsook naar de proceduregids van UNHCR. Tevens wijst hij erop dat het altijd moeilijk is voor een asielzoeker om een groot aantal documenten neer te leggen. Hij verwijst naar rechtsleer dienaangaande. Hij stelt dat *in casu* geen enkel voordeel van de twijfel aan hem werd gegund en dat geen medewerking plaatsvond. Opnieuw verwijst hij naar rechtsleer, alsook naar rechtspraak van de Raad en artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit als volgt: *"De voorvermelde wetsbepalingen omtrent de medewerking en geloofwaardigheid van het relaas werden door de verwerende partij niet gerespecteerd aangezien ze zich aan algemene en niet-gefundeerde elementen vasthoudt om te beweren dat het asielrelaas ongeloofwaardig is."*

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij afkomstig is uit Shahr Sayed, district Jaghuri, provincie Ghazni en dat verweerder niet eens de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst heeft bestudeerd en

meteen overgaat naar het intern vestigingsalternatief in Kabul. Verzoeker acht dit in strijd met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verweerder baseert zich op een rapport van 6 augustus 2013 en duidt zelf aan dat het aantal burgerslachtoffers sinds de tweede helft van 2012 is gestegen en dat er sinds 2013 een stijging is van het aantal incidenten en een uitbreiding van het conflict naar het noorden toe. Volgens verzoeker geeft verweerder zelf toe dat de situatie tragisch is. Verzoeker verwijst naar een Duits rapport met betrekking tot het aantal ontheemde personen en stelt vervolgens als volgt: *“Rekening houdend met het bovenvermelde maar ook met het feit dat deze bron te gedateerd is om nog actueel te kunnen zijn in 2016 in een context van een steeds veranderende situatie, dient de motivering die hierop gebaseerd is geannuleerd te worden. Hieruit volgt dat de bestreden beslissing illegaal is.”* Vervolgens wijst verzoeker op een aantal recente incidenten. Met betrekking tot het *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* in het administratief dossier, stelt verzoeker als volgt: *“Er dienen verschillende punten te worden benadrukt omtrent dit rapport:*

- *Ten eerste telt het rapport exact 1 pagina en een half specifiek over de Provincie Pansjir. Men kan zich afvragen of dit wel genoeg is om de veiligheidssituatie van een hele provincie te beschrijven en goed te evalueren. Bovendien lijkt het onmogelijk om de nood aan bescherming van een asielzoeker te analyseren op basis van een pagina en een half tekst.*

- *Ten tweede stelt het rapport dat ‘foreigners feel safe enough to make day trips from Kabu to picnic and hike’ (p.46). Men kan zich de vraag stellen of dit een objectief element is waarop men op een verstandige manier de nood aan bescherming van een asielzoeker kan evalueren. Dit element en meting van zekerheid is extreem vaag en nietszeggend. Het is niet omdat sommige vreemdeling durven picknicken in de regio dat de hele provincie als veilig mag geëtiketteerd worden.*

- *Ten derde stelt het rapport dat ‘the conflict-related risk in the province is more than ix times lower than elsewhere in Afghanistan and the possibility of escalation almost three time slower’ (p.46). Dit is een tweede zagezegd objectief element waarop het CGVS zich baseert om te stellen dat de verzoeker geen nood heeft aan bescherming en de situatie in de provincie veilig is. Maar men kan zich de vraag stellen wat ‘zes keer lager’ uiteindelijk betekent aangezien het hoog aantal burgerslachtoffers van conflictgerelateerde incidenten in heel Afghanistan en het extreem hoge dodelijke aanvallen die maandelijks plaatsvinden in verschillende steden. Hierbij wordt ook het probleem omtrent de Taliban gevoegd. Hoe kan men stellen dat het geweldniveau veilig is indien het ‘zes keer lager is’ dan in de andere regio’s van Afghanistan, terwijl Afghanistan een extreem onveilig land is in alle opzichten. Nogmaals is dit een nietszeggend element en in ieder geval geen grond om zich op te baseren om te stellen dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming”*

Verder voert verzoeker aan dat een intern vestigingsalternatief slechts kan worden toegepast indien de wettelijke voorwaarden van de wet aanwezig zijn. Hij verwijst naar richtlijnen van UNHCR en naar artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot de toegankelijkheid gelden volgens hem twee criteria: (i) is de plaats veilig te bereiken en (ii) zijn er juridische obstakels voor een hervestiging. Verzoeker verwijst naar richtlijnen van UNHCR en naar rechtspraak van de Raad. Met betrekking tot de redelijkheid verwijst verzoeker eveneens naar richtlijnen van UNHCR, alsook naar een arrest van de Raad dat volgens hem aan toont dat de toepassing van het intern vestigingsalternatief concreet en geïndividualiseerd dient te gebeuren en waaruit hij afleidt dat de economische en sociale leefomstandigheden in het alternatieve gebied essentieel zijn en correct geëvalueerd moeten worden. Het ontbreken van een sociaal is volgens hem bepalend voor het toepassen van het intern vestigingsalternatief. Volgens verzoeker bevat de bestreden beslissing geen enkele motivering inzake de toegankelijkheid van de regio. Tevens stelt hij vast dat tijdens het gehoor vele vragen werden gesteld omtrent zijn financiële en professionele situatie. Er werden volgens hem geen vragen gesteld over de overige criteria voor een intern vestigingsalternatief en verweerder gaat niet na of er een sociaal netwerk aanwezig is.

Vervolgens verwijst verzoeker naar enkele persartikels aangaande de veiligheidssituatie in Kabul, die volgens hem melding maken van de stijging van het aantal aanslagen die plaatsvonden in Kabul. Hij stelt dat deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “collateral damage”. Tevens wijst hij op een aantal andere rapporten waaruit volgens hem het hoge aantal burgerslachtoffers blijkt. De situatie in Kabul is niet stabiel en laat zeker niet toe een ernstige bedreiging van het leven van burgers uit te sluiten om reden van blind geweld. Hij meent dat België het risico voor Afghaanse vluchtelingen steeds verkeerd heeft geëvalueerd en dat deze fout fataal bleek voor ene A. die ook uit de regio van Kabul afkomstig was.

Verder wijst verzoeker op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en rechtspraak van het Europees Hof voor de

rechten van de mens dienaangaande. Verzoeker meent *in casu* dat hij zich in een uitzonderlijke situatie van blind geweld bevindt en dat enkel zijn aanwezigheid op het grondgebied constitutief is voor een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit. Hij stelt als volgt: *"In casu loopt verzoeker gezien de situatie die in Bagdad woedt, door het eenvoudige feit van zich in Bagdad te bevinden, een reëel risico op ernstige schade voor zijn leven of zijn fysieke integriteit [...] Rekening houdend met de verschillende persartikels neergelegd bij dit verzoekschrift die getuigen van het geweld dat in Kabul woedt, en ingevolge de verhoging van het aantal aanslagen in Kabul sinds oktober en de verhoging dat is voorgezien na het vertrek van de Amerikanen, het niveau van het geweld in Kabul van een dergelijke intensiteit is dat elke persoon in Kabul het gevaar loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens; [...] Dit heeft tevens tot gevolg dat de kans ontstaat dat eender wie kan geraakt worden, in zoverre de aanslagen niet altijd gericht zijn maar zo nu en dan op willekeurige wijze eender wie treffen;"*

Voorts voert verzoeker aan dat UNHCR stelt dat een persoon die een risicoprofiel heeft, een uitgebreide analyse van zijn situatie vereist. Hij meent meerdere risicoprofielen te verenigen. Hij stelt als volgt: *"De opgegeven redenen in de beslissing geven blijk van bepaalde lacunes binnen de CGVS en niet beantwoorden aan de verplichting om een minutieus onderzoek te doen van een risicoprofiel; Ten slotte is de veiligheidssituatie in Kaboel verslechterd sinds de CGVS haar beslissing heeft genomen, meer bepaald in de loop van de maand oktober;"*

2.2. Stukken

Met een aangetekend schrijven van 2 mei 2016 legt verzoeker een aanvullende nota neer waarin hij wijst op zijn etnische afkomst als Hazara (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij gedurende een zestal jaar contact had met een meisje via de telefoon. Het meisje moest met haar neef trouwen. Vervolgens vluchtten verzoeker en het meisje naar Kandahar en daarna naar Iran, doch in het Pakistaanse grensgebied opende de grenspolitie het vuur op hen, waarbij het meisje en twee anderen het leven lieten. Verzoeker stelt dat hij niet in Iran kon blijven omdat hij er illegaal was en er veel familie van het meisje woonde. In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geen enkele aanwijzing kan voorleggen van het bestaan van zijn vriendin terwijl zij zeer veel voor hem betekende en hij haar begrafenis heeft bijgewoond, (ii) hij eerst verklaarde dat hij een vriend contacteerde die hem zei naar Europa te gaan en eventueel later naar Afghanistan terug te keren, terwijl hij later verklaarde dat hij een aantal maanden in Iran wilde blijven om daarna naar Afghanistan terug te keren, en (iii) het niet logisch is dat hij met zijn vriendin naar Iran trachtte te vluchten gelet op zijn omschrijving van haar vader en het feit dat er veel familie van haar in Iran zou wonen, terwijl hij zelf reeds op verschillende plaatsen in Afghanistan heeft gewoond.

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat verweerder met een westerse bril naar zijn relatie kijkt en dat het in de Afghaanse cultuur misschien niet ongewoon is om gedurende zes jaar een telefonische relatie te onderhouden. Er dient evenwel vastgesteld dat in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat het feit dat verzoeker gedurende zes jaar een telefonische relatie zou hebben gehad op zich niet aannemelijk is. Er wordt wel terecht opgemerkt dat verzoeker nalaat ook maar enig begin van bewijs van zijn relatie met dit meisje voor te leggen. Waar hij stelt dat de bewijslast in handen van verweerder ligt, dient erop gewezen dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij

aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid, a) tot en met e) is voldaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn vlucht onvoorbereid en ongepland was, waardoor er geen tijd was om behalve kledij, andere zaken te verzamelen, dient erop gewezen dat verzoeker niet enkel vlak voor zijn vlucht zaken kon verzamelen, maar eventueel ook eerder reeds een aandenken aan zijn vriendin zou kunnen hebben gehad. Bovendien verklaarde hij zelf dat hij naar haar begrafenis ging, zodat hij wel degelijk in de mogelijkheid kan worden geacht iets te voorzien dat een aandenken aan haar zou kunnen zijn. Dat verzoeker gedurende zes jaar een telefonische relatie onderhoudt met een meisje en vervolgens een levensgevaarlijke tocht met haar onderneemt wanneer zij wordt uitgehuwelijkt aan haar neef, terwijl hij heden geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van deze relatie of zelfs van het bestaan van dit meisje in het verleden, is niet aannemelijk. Waar verzoeker stelt dat bijkomende vragen hadden kunnen worden gesteld tijdens het gehoor teneinde het bestaan van de relatie verder na te gaan, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen". Bovendien laat verzoeker na in onderhavig verzoekschrift *in concreto* weer te geven welke vragen of elementen volgens hem het bestaan van deze relatie zouden kunnen aantonen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de pertinente motieven in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen omtrent de eindbestemming van zijn vlucht tegenstrijdig zijn en dat het niet logisch is dat verzoeker met het meisje vlucht naar Iran terwijl zij daar veel familie heeft wonen en hij haar vader omschrijft als een ongeletterde, agressieve man die vroeger muhadjedin is geweest. Deze motieven worden dan ook als vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Waar verzoeker er in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 4) op wijst dat hij als Hazara door zowel de taliban als IS wordt vervolgd, dient vastgesteld dat verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het CGVS of in onderhavig verzoekschrift melding maakte van een vrees voor vervolging omwille van zijn etnische afkomst als Hazara. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Bovendien verwijst verzoeker slechts naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen. Een verwijzing naar louter algemene informatie volstaat hiertoe geenszins.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de COI Focus “*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*” van 25 januari 2016 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation Update*” van januari 2016 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation Update*” van januari 2016 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven

beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit het "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation Update" van januari 2016 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de Taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de Taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die tot op heden alleenstaande is zonder kinderen. U verklaarde een opleiding gevolgd te hebben aan de Politechnical University van Kabul (CGVS, p. 10). Het is de tweede grootste universiteit van Kabul die studenten opleidt op het gebied van "engineering". U studeerde er van 2006 tot 2011 en behaalde er uw diploma. U verklaart nog steeds vrienden in Kabul te hebben van tijdens uw studietijd. Enkele maanden na uw afstuderen vond u werk in Kunduz en kon u aan de slag bij de firma Truthland waar u gedurende een 14 à 16 tal maanden gewerkt heeft. Omdat die regio te gevaarlijk werd zocht u ander werk. U veranderde van job en ging voor de firma Destiny Consultancy Service werken. U werkte er als elektrisch designer. De firma voorzag een opleiding voor u van honderd uren waarna u bij hen kon starten. Tijdens uw werk voor deze firma, gedurende 14 maanden, woonde u in Kabul in een kamer die u huurde (CGVS, p. 10, p. 13). In september begon u voor zichzelf te werken als ingenieur samen met twee andere partners. U voerde een project uit in de provincie Helmand voor het bedrijf APCC company (CGVS, p. 14). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u tijdens uw professioneel leven in Afghanistan alle kansen heeft gekregen en dat u deze ook wist te benutten. Uit uw verklaringen komt naar voren dat mensen met uw profiel als ingenieur geen problemen ondervinden met het vinden van werk in Afghanistan of in Kabul. Wanneer u gevraagd werd of er veel werk voorhanden is in Kabul, antwoordde u bevestigend en zei u dat u er in geslaagd was (CGVS, p. 11). Tijdens het gehoor komen er geen elementen naar voren die een indicatie kunnen zijn voor het tegendeel. Bovendien heeft u vroeger in Kabul verbleven en maakt u geen melding van eventuele toekomstige veiligheidsproblemen. U veranderde eerder met succes van werk en ging in Kabul wonen om te ontsnappen aan de ongunstige veiligheidssituatie in de regio Kunduz (CGVS, p. 10). Toegevoegd kan worden dat u eerder voor een langere periode in Kabul verbleef, u woonde er gedurende 14 maanden zelfstandig en verbleef er gedurende zes jaren voor uw studies. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien zoals u eerder aangetoond heeft."

Waar verzoeker opmerkt dat hij met zijn gezin zou dienen te verhuizen naar Jalalabad, dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: *“UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.”* (de Raad onderlijnt) Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER